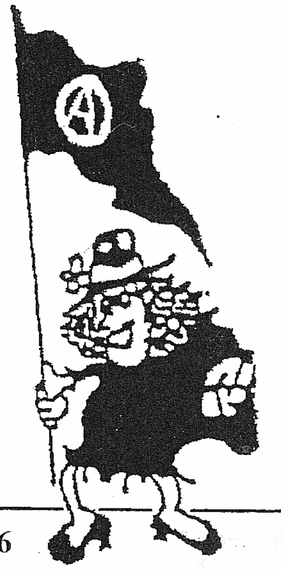

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Πριν δυόμισυ ώρες (12.00), περισσότεροι από 300 μαθητές και μαθήτριες οργάνωσαν μαχητική διαδήλωση στους δρόμους της Λαμίας, φωνάζοντας : «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι». Εμείς, βέβαια, συμπαθώντας τα καημένα τα γουρουνάκια, θα φωνάζαμε : «Μπάτσοι, καθήκια, δολοφόνοι» !
Ας είναι... Όπως κα νά'ναι **Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ.**

ΑΘΗΝΑ, 8 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 2008 - τεύχος 316

6 Δεκέμβρη 2008 :
Ο 15χρονος ΑΛΕΞΗΣ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ
χάνει την ζωή του και περνάει στην αθανασία της ιστορικής μνήμης των κατοίκων αυτής της χώρας...

1. - Η εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξη (Αλέξανδρου-Ανδρέα) Γρηγορόπουλου απ' τον «ειδικό φρουρό», στις 6/12/2008, φέρνει αναπόφευκτα στην μνήμη των παλιότερων την εν ψυχρώ δολοφονία - πριν 23 χρόνια, στις 17/11/1985 - του Μιχάλη Καλτεζά απ' τον μπάτσο Αθανάσιο Μελίστα και την εν ψυχρώ δολοφονία - πριν 28 χρόνια, στις 17/11/1980 - της Σταματίνας Κουμή και του Ιάκωβου Κουμή από αγνώστους (μέχρι σήμερα !) μπάτσους. Αποδεικνύει δε την αλήθεια του δευτέρου σκέλους της πρότασης του τίτλου μας.
Γιατί ο Αλέξης δεν είχε γεννηθεί όταν ο Μιχάλης έπεφτε νεκρός και, φυσικά, όταν δολοφονούνταν απ' τα «όργανα της τάξης» η Σταματίνα κι ο Ιάκωβος. Όσο για τα θύματα της προ-δημοκρατικής «έννομης τάξης» (της περιόδου 1967-1974) και τα προηγούμενα, αυτά για τον Αλέξη αποτελούσαν - σίγουρα - κεφάλαια της προϊστορίας και στοιχεία της μυθολογίας, αφού και οι γονείς του τα είχαν μάθει από διηγήσεις των παλαιοτέρων τους και τα μετέφεραν στον γιο τους αλλοιωμένα από - πληρωμένους κι απλήρωτους - παραμυθάδες και παραποιητές γεγονότων μιας αλλοτινής και άλλης πραγματικότητας
Η ιστορική μνήμη, ωστόσο, δεν εξαρτάται μόνο απ' τα διαβάσματα και τ' ακούσματα, αλλά κι απ' το πώς τα δέχεται η προσωπικότητα κι ο χαρακτήρας του κάθε ανθρώπου. Αρκεί, βέβαια, ο συγκεκριμένος άνθρωπος να διαθέτει ανάμεσα στα μάτια και στ' αυτιά του ένα μυαλό και να διαθέτει στα στήθια του μια καρδιά.

Αυτό το μυλό κι αυτή την καρδιά διέθετε - σίγουρα - ο Αλέξης (όπως κι όλοι οι άλλοι σύντροφοί του, που αναφέραμε πιο πάνω). Κι έτσι διέθετε την ιστορική μνήμη που - στερούμενος μυαλού και καρδιάς - δεν διέθετε ο εκτελεστής του (όπως δεν την διέθεταν και ποτέ δεν θα την διαθέτουν όλοι οι εκτελεστές).
Ο Αλέξης δεν χρειαζόταν να μελετήσει τποθεσίες, χρονολογίες, ονόματα, για να κατανοήσει και να νοιώσει το βαθύτερο περιεχόμενο της ιστορίας και τον χαρακτήρα των πρωταγωνιστών της. Και δεν χρειαζόταν καμμιά ιδιαίτερη θεωρητική κατάρτιση για προχωρήσει στην εφαρμογή της Ιστορίας, της Ιστορίας που γραφόταν, γράφεται και θα συνεχίζει να γράφεται καθημερινά, όσο θα υπάρχουν αγωνιστές σαν τον Αλέξη και τους ιστορικούς συντρόφους του, σε πείσμα του κάθε εκτελεστή.

2. Και - στο σημείο αυτό - θα πρέπει να διευκρινίσουμε πως οι εκτελεστές είναι πολύ περισσότεροι απ' τα θύματά τους. Δεν είναι, βλέπετε, μόνο αυτοί που κρατούν κλομπ και πιστόλι για να σκοτώσουν το μυαλό και την καρδιά αυτών που τολμούν και γράφουν την Ιστορία. Είναι κι εκείνοι που κρατούν στυλό, μικρόφωνο και κάμερα για να διαστρεβλώσουν, να αλλοιώσουν, να σκοτώσουν την ιστορική μνήμη που εμψύχωνε, εμψυχώνει και θα συνεχίσει να εμψυχώνει τα οράματα και τις ελπίδες των επιζώντων, στους αιώνες και στις χιλιετίες που θά'ρθουν.
Φασίστες θεωρητικοί, εραστές της ειρήνης των νεκροταφείων... Δημοκράτες συγγραφείς, επιστήμονες, δημοσιογράφοι, εραστές της εξ ίσου θανατόφιλης κοινωνικής ειρήνης... Καλοπροαίρετοι νοικοκυραίοι και πανούργοι πράκτορες που ζυγίζουν, στην ίδια - πάντοτε κάλπικη - ζυγαριά, τα οράματα του Αλέξη και των συντρόφων του από την μια και την δική τους βολεψούλα απ' την άλλη.
Χαφιεδο-ψευτοπατριώτες δημοσιογράφοι που χύνουν καυτά δάκρυα επειδή «οι γνωστοί-άγνωστοι κατέβασαν την ελληνική σημαία και στην θέση της ανέβασαν μια κατεστραμμένη κάμερα παρακολούθησης της αστυνομίας» (Ant1, πρωινό τηλεοπτικό δελτίο της 17 Νοέμβρη 2008. Το αναφέρουμε επειδή ο παρουσιαστής, Γιώργος Παπαδάκης, εργαζόμενος στην κρατική ραδιοφωνία τις παραμονές της δολοφονίας του Μιχάλη Καλτεζά, δήλωνε : «Εμείς τους γνωρίζουμε έναν-έναν τους γνωστούς-αγνώστους... Αν μάς το ζητήσει η αστυνομία, μπορούμε να δώσουμε ονόματα, διευθύνσεις, φωτογραφές...»)... Ευσυνείδητοι πολίτες που ανησυχούν για το μέλλον «μας», χαρακτηρίζοντας τις, προ δέκα ημερών, ναζιστικές μαζώξεις για το διώξιμο των αλλοδαπών μεταναστών,... «ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ !», κατά την οποία «οι καημένοι οι Έλληνες δέχτηκαν άγρια επίθεση από Αφρικανούς, Ασιάτες και αντι-εξουσιαστές κακοποιούς... (Τηλεόραση Blue Sky - Το ξύλο που έφαγαν οι «Έλληνες πολίτες» - δηλ. τα χρυσαυγιτάκια που τώρα στεγάζονται στου Καρατζαφέρη - κι οι μπάτσοι που έσπευσαν να τους γλυτώσουν, ήταν εν μέρει άδικο. Την μεγαλύτερη μερίδα, θά'πρεπε να την φάνε οι υποκινητές αυτών των καμωμάτων τους. Στα «υπ' όψιν»...).

Υπερασπιστές των δικαιωμάτων των εργαζομένων, που (σήμερα) το πρωί καταγγέλλαν (πάλι απ' τον Ant1), «τους κουκουλοφόρους που βγήκαν απ' το κατειλημμένο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης κι άρπαξαν το κινητό τηλέφωνο συνεργάτη μας»...
Κοινωνιολόγοι, λογής λογιών, που όλοι τους πασχίζουν να βρουν τρόπους επανένταξης των «ατίθασσων νεαρών» στην κοινωνία τους, κοινωνία την οποία οι ίδιοι χαρακτηρίζουν ΣΑΠΙΑ ! (Αλλοίμονο, αν δεν δείξουν και την προοδευτικότητά τους !).

3. Τέλος (απλά, για να τελειώνουμε) υπάρχουν κι εκείνοι που προσπαθούν να εκτελέσουν τον Αλέξη (όπως είχαν προσπαθήσει να εκτελέσουν, πριν 23 χρόνια, και τον Μιχάλη), αλλά και τα όνειρα και τις ελπίδες των συνομηλίκων τους, με τον ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟ !
Ο Αλέξης, λοιπόν, γι' αυτούς δεν ήταν παρά ένα χάπατο. Ένα χαζόπαιδο που η κακή του μοίρα το έφερε μπροστά στην σφαίρα ενός «ειδικού φρουρού», που πυροβολούσε ό,τι κουνιόταν. «Ένας δεκαπεντάχρονος δεν μπορεί να έχει ιδεολογική τοποθέτηση. Δεν μπορεί να ξέρει τί τού γίνεται. Αναρχικός ; Προσπαθείτε να εκμεταλλευτείτε πολιτικά το τραγικό γεγονός ;»...
Ήταν απλά «ένα καλό παιδί κι ένας καλός μαθητής»...
Έτσι, λοιπόν, (όπως είπαν και για τον Μιχάλη, το 1985 ή ακόμη και για την Σταματίνα και τον Ιάκωβο, το 1980), Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΝΕΑΡΟΥ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΤΑΙ ΕΠΕΙΔΗ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΑΡΕΣΟΥΝ ΣΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ, ΠΑΕΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΧΑΜΕΝΗ...
Ο παραπάνω αφορισμός, συνοδευόμενος απ' την κοινότυπη πια - ΣΟΦΟ-ΗΛΙΘΙΑ φράση : «Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΕΡΟ ΑΓΑΘΟ», καταντάει να σημαίνει : ΖΕΙΣΤΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΣΑΝ ΔΟΥΛΟΙ. ΜΗΝ ΟΝΕΙΡΕΥΕΣΤΕ ! ΜΗΝ ΠΑΛΕΥΕΤΕ ! ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΤΥΧΟΝΤΑ «ΕΙΔΙΚΟ ΦΡΟΥΡΟ» ΝΑ ΠΟΔΟΠΑΤΑΕΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΣΑΣ ! ΣΚΥΨΤΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΚΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΤΕ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΕΡΟ ΑΓΑΘΟ ΣΑΣ...

4. Ε, ΟΧΙ ! Για μάς, η ζωή του Αλέξη κι όλων των συντρόφων του, που δολοφονήθηκαν γιατί αρνήθηκαν να ζήσουν σκλάβοι, ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΖΩΗ ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΗ, ΑΦΟΥ Ο ΑΛΕΞΗΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΕΡΟ ΑΓΑΘΟ ΤΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ, ΟΠΩΣ ΗΘΕΛΕ (ΠΕΡΑ ΑΠ' ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΕΤΙΚΕΤΑ) : ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ.

5. Κι όχι μόνο για μάς. Την ώρα που τυπώνονται ετούτες οι γραμμές, ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΜΑΘΗΤΕΣ Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΙΜΟΥΝ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΚΑΙ ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΩΤΕΡΟ ΑΓΑΘΟ ΤΟΥΣ, ΣΗΚΩΝΟΝΤΑΣ ΨΗΛΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΚΑΙ ΒΡΟΝΤΟΦΩΝΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΣ ΤΟΥΣ : ΕΛΑΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ! ΔΕΝ ΣΑΣ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ ! ΜΕ ΠΕΤΡΕΣ, ΜΕ ΞΥΛΑ, ΜΕ ΦΩΤΙΑ, ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ !!!

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΣ !!!

